

Kapittel 1

«All along I've been the pretender
but now that's gone forever»
Hold On, Santana

Stockholm City, den tredje juni 2002.

Hornsgatan lå øde i de tidlige morgentimene. Gianni stirret ut av bilvinduet, den ene hånden hans fiktet nervøst med bilnøkkelen. Han hadde fått klar beskjed om hva som snart skulle skje. Han skyldte 350 000 kroner, og for å betale gjelda måtte han ta imot et parti på over 90 kilo hasj i begynnelsen av juli. En dato som var faretruende nær, han hadde under en måned på å forberede seg. Den store leveransen måtte selges før slutten av september, som var fristen han hadde fått slengt i trynet. Han ante ikke hvordan han skulle klare å gjennomføre en så stor jobb.

Det var bare taxier som kjørte forbi bilen han satt i. En kompis av ham bodde i nærheten, en advokat med penthouseleilighet i en gård fra 1600-tallet, en skikkelig luksuskåk. Han kikket raskt i speilet, han så nervøs ut. Overleppa

skalv, adrenalinet strømmet gjennom kroppen. Han trengte hjelp og vurderte sterkt å gå ut og ringe på hos advokaten. Men han nølte. Advokaten ville se det med en gang, hvem han egentlig var. En kriminell, en jaget kriminell, en blakk kriminell. Å ikke kunne fortsette å fremstå som en vellykket forretningsmann var utenkelig, derfor måtte han finne på noe annet.

Tommy kunne ha hjulpet ham, hvis det ikke hadde vært for at han hadde blitt dumpa i havnebassenget et kvarter tidligere. De hadde måttet reise over til Stockholm og forklare hvordan penger for ti kilo hasj var forsvunnet. Spenna, som var deres ansvar sammen, var brukt opp. Det var mest Tommy som hadde loka, slik Gianni så det, ved å investere pengene fra salget i kokain og damer. Gianni hadde riktignok vært med på festinga, men tross alt rusa han seg ikke på noe. Kanskje han selv hadde brukt en del også, men det måtte vel være mulig å ta seg en dugandes shoppingtur med litt av overskuddet? Selv om hans del var tatt ut på forhånd? Det følte ikke så ille da. Kaoset hadde kostet Tommy livet, og snart ville han vel selv være på vei ut i bassenget – hvis han ikke handlet kjapt.

Tre mørkkledde menn hadde holdt Tommy nede mot et bilpanser og helt kokende olje inn i øret på ham. Gianni hadde stått og sett Tommys ansikt bli forvridd i smerte. Øynene rullet opp i kraniet, og etter et par sekunder begynte kroppen å rykke ukontrollert. Den kokende olja kom fra en metallsylinger de mørkkledde hadde varmet opp over en primus. Hele greia så ut som en slags primitiv seremoni: De blå flammene som slikket griskt oppover metallet, hypnotiserte ham nesten. Han skjønnte ikke hva det var først, var ikke vant til slike saker, ikke vant til vold og trusler. Han visste ikke hvor mennene var fra, bare at de jobbet for Igor og var av verste sort. Kanskje det var derfor de var av forskjellige nasjonaliteter? Det var en asiat, en afrikaner, en som så ut som araber, og en som definitivt var albaner. Fra Oslo var han vant til at gjengene arbeidet ut ifra nasjonaliteter. Man hadde pakistanerne, filippinerne, vietnameserne og albanerne, som alle jobbet for seg selv. Var det annerledes i Sverige? Søta bror lå jo foran Norge i alt annet, fashion, musikk, klubbscene og fremfor alt shopping. Eller var det fordi dette var proffe karer? Han visste

ikke, og det var nok heller ikke noe poeng å spørre.

De mørkkleddes leder hadde tørket av metallsynderen og pekt med den mot Gianni.

– Du blir neste hvis du ikke gjør jobben din. Ingen vil noensinne finne ut hva som skjedde med deg.

Det var vel liten sjanse for at en rettsmedisiner skulle finne det lille hullet i øregangen under en obduksjon, tenkte Gianni. Man ville muligens anta at mannen hadde druknet, og lete etter vann i lungene. Tommys levde jo da de kastet ham i vannet, og lungene hadde sikkert tatt inn vann. Hvorfor i helvete tenkte han slik? Han var da ikke lege. Men han klarte ikke slutte. Til slutt måtte det være hjernen, eller mangelen på hjerne, som var problemet. Gianni kunne nesten tenke seg hvordan det ville være å få kokende olje helt inn i øregangen, olje som smeltet bort alt den kom i kontakt med. Mennene hadde gitt klar beskjed: Gjelda var hans alene, og det var knapt en måned til partiet skulle komme. Han måtte gjøre noe, men hva? Igor var heller ikke kjent for å tilgi, i alle fall ikke de som sto i gjeld. Etter å ha tenkt en stund startet han opp bilen. Planen var klar. Han måtte tilbake til Oslo. Han måtte finne en ny partner, og det fort.

Jeg våknet før vekkerklokka på telefonen ringte. Displayet på den hvite Nokia-telefonen som lå ved siden av meg i senga viste 03.25. Datoen, den 3. juni 2002, ville alltid være en merkedag. Det var den dagen jeg sluttet å ta unødvendige sjanser.

Solen var snart oppe og kom om litt til å skinne inn gjennom soveromsvinduet. Det var digg å få lyset inn på den måten, men det var ikke mulig å bli liggende, selv om jeg gjerne ville. Jeg var alltid litt uggen i magen før avreise. Erica, som lå ved siden av meg, sukket mykt. Hun sov fortsatt så jeg satte meg opp og beundret henne, kunne gjerne ha gjort det hele dagen lang. Jeg elsket kontrasten mellom det hvite lakenet og den mørkebrune huden.

Jeg strakte armen over henne, fomlet meg frem til mobilen og deaktiverte alarmen som skulle til å ringe. Hun kunne få sove litt til. Hvis jeg var nervøs på dager som denne, var hun mer nervøs. Jeg tenkte raskt på oppdraget, som egentlig var grei skuring: Ta med spenna ned til gutta i Amsterdam.

Reisen var gjort mange ganger før, det var enkelt. Jeg tok flytoget ut til Gardermoen og satte meg på flyet, landet på Schiphol og tok meg inn til sentrum av byen. Gjerne med offentlig transport. Så var det bare å gå rett inn i restauranten på Hotell Victoria, som lå rett over gata for Sentralstasjonen. Der satt som regel kontakten og ventet. Det var alltid samme mann, som så gikk inn på toalettet, telte over og kom ut med mitt honorar: en konvolutt med 10 prosent av det fraktede beløpet i euro. Jeg reiste aldri ned med mindre enn 100 lapper, så lønna var overkommelig. Jeg brydde meg ikke noe om å vite hvor pengene kom fra, eller hvor de skulle, noen ganger var det best å vite minst mulig.

Det var ikke lenge siden opplegget hadde forandret seg for alltid. Et lite pip fra en metalldetektor i sikkerhetssjekken på Gardermoen var alt som skulle til. Stakkaren som skulle frakte spenna ut av landet, ble tatt med inn på et rom hvor tollerne ransaket ham og fant 120 laken. Fyren hadde ikke hatt på seg noe som skulle tilsi at det skulle pipe i metalldetektoren, men de som reiste, visste at det var deres eget ansvar hvis noe gikk skeis. Han ble fratatt pengene og sluppet straks etter. En historie om at han skulle legge inn depositum på en leilighet i Amsterdam, ble blåst rett av. Det var ikke klart om tollerne hadde trodd på ham eller ikke, han hadde bare fått beskjed om å dokumentere at pengene var hans. Det var ikke så enkelt, i og med at stakkaren ikke hadde hatt en betalt jobb siden 1997.

Folka nede i Amsterdam mente at det peip på grunn av metallstripa i de nye norske tusenlappene. Sedlene som kom tidligere den våren kunne lett ha påvirket en sensitiv metalldetektor. Dette skremte ledelsen i Amsterdam såpass at de bestemte at frakt med fly skulle unngås, så da gjensto valget mellom bil, tog eller buss.

Etter en grundig vurdering bestemte jeg meg for tog. Jeg hadde ikke lap-

pen og visste at det uansett var større risiko for å bli stoppet i bil enn med offentlig transport. Reisen ville ta i overkant av tjuefire timer med tre togbytter, ett i Malmö, Køben og så til slutt i Tyskland et sted. Risikoen for at noe skulle skje på en så lang tur, var betydelig. Jeg måtte komme meg gjennom fire grenseoverganger, hvor det på både tog og tilhørende stasjoner ikke var helt trygt å ferdes. I alle fall ikke med lomma full av flus. På slike steder krydde det av desperate typer som var på utkikk etter noen de kunne lette for alt av verdier. De gikk etter de svake. Folk som virket nervøse, eller som hadde dårlig tid. I utgangspunktet visste jeg at det ikke var mange som ville prøve seg. Jeg hadde jobbet som dørvakt lenge og hadde et hardt utseende og en kroppsbygning som hadde holdt meg unna alvorlig bråk utallige ganger.

Erica vred på seg i senga, jeg så at den ene armen hennes automatisk lette etter min. Synet varmet, vi hadde nesten ikke vært borte fra hverandre siden vi ble sammen. For meg representerte hun alt jeg ønsket i en partner. Kanskje det var derfor jeg følte meg mer og mer ukomfortabel? Fordi jeg visste at jeg skulle være borte fra henne, selv om det bare var for et par netter?

På denne jobben krevde jeg 12 prosent av beløpet i tilfelle noe skulle skje. Jeg ville faen ikke ha alt ansvaret uten å få litt ekstra. Reise og overnatting var alltid inkludert, så jeg kunne ta en kveld på en av byens feitestе klubber. Jeg pleide å gå på Sinners, en nøkkelklubb i et område som ellers var dominert av kafeer og små restauranter. For å komme inn måtte man ha en spesiell nøkkel som hadde et lite skilt med et nummer på. Det var aldri kø der, ikke et menneske. Du sa navnet til personen som nøkkelen var registrert på, og døra ble åpnet. Så gikk du gjennom en lang gang og steg til slutt ut i noe som lignet alle klubbers himmelrike. Folk sto og trampa takten til langt utpå morgenen, men det var ikke som de skitne morgenklubbene som fantes i Oslo på slutten av 90-tallet. På Sinners var det stort sett bare vakre skapninger som til og med så bra ut etter å ha danset i ti timer. Eliten, tenke jeg forrige gang jeg var innom. Det så ikke ut som skapningene var rusa engang, de bare fulgte beaten, natten igjennom. Hvis det var tid, skulle jeg tilbake en tur – slippe løs litt energi. Vaktene kjente meg igjen nå, jeg slapp rett inn uten å måtte svare

på noe annet enn hvordan det sto til. Jeg likte det sånn, at folk satte pris på gode energier.

Bortsett fra at jeg hadde røyka noen få jointer, var jeg rein. Det å jobbe som dørvakt på Oslos hotteste klubber gjennom det siste tiåret hadde selvfølgelig brakt med seg en del krøll. Ecstasy-bølgen som feide inn over landet fra midten av 90-tallet hadde jeg både gode og dårlige minner fra, men det var slutt på det. Erica, som jeg flyttet sammen med året før, var også clean. Det var en forutsetning for henne at jeg ikke brukte noen harde stoffer. Slik omtanke føltes godt. Tror faktisk ikke jeg hadde hatt det så bra på lenge.

Jeg skvatt til da telefonen ringte, og snublet nesten over Baby, en av Ericas katter. Det late dyret hadde lagt seg på dørstokken. Det var Alex som ringte. Nummeret var lagret under «Sofie», jeg unngikk så ofte som mulig å bruke virkelige navn på de viktige kontaktene mine. Han lurte på om jeg kunne ta med meg litt ekstra penger nedover. Hundre lapper i tillegg til det opprinnelige beløpet. Alex ringte som regel fra forskjellige telefoner. «Sofie» var en forbindelse som ikke hadde vært i bruk på en stund. Telefonnumrene vi brukte, var uregistrerte, så vi kunne egentlig snakke om hva som helst. Nesten i hvert fall. Så lenge man ikke ble tatt med en telefon som var avlyttet, var det fritt frem. Det var såre enkelt, siden det foreløpig var frivillig å registrere kontantkort med navn. Snuten rev seg i håret, mens de som ikke hadde helt rent mel i posen, storkoste seg. Ble man tatt med en telefon, gjaldt det å få kastet den i bakken og knuse skjermen, helst herpe'n innvendig. Selv om displayet var knust, kunne snutens teknikere fortsatt få informasjon fra SIM-kortet, så et triks for å unngå det var å bruke en kniv til å skrape vekk operatørlogoen og serienummeret. Da ville snuten kun stå igjen med en knust telefon og et blankt SIM-kort.

Jeg tenkte igjennom Alex sitt tilbud og kalkulerte hva som kunne gå galt. Det var ikke så rent lite.

- Da skal jeg ha 15 prosent, bror!
- Done, svarte Alex.

Svaret kom overraskende fort. Faen. Kanskje jeg kunne ha utnyttet mu-

ligheten for å få en bedre deal? Jeg fikk adressen hvor jeg skulle hente pengene, og så på klokka: Den var snart ti på fire. Toget gikk ikke før fem over sju. Men på den andre siden så likte jeg å ha god tid.

– Hvem var det, kjære?

Jeg gikk inn på soverommet og så at Erica lå og strakte på seg. Hun smilte innbydende, noe som var seriøst vanskelig å motstå. De kritthvite tennene i det nydelige ansiktet fikk meg alltid til å smelte innvendig. Jeg gikk bort til senga, la meg ned og holdt rundt henne.

– Det var Alex. Han lurte på om jeg kunne ta med litt mer penger.

– Hvor mye er litt?

– Hundre lapper til.

– Da skal du ha minst 15 prosent, ikke la dem bruke deg. Ikke noe vits i å sitte på toget som en snill idiot.

Hun smilte sarkastisk og festet blikket på meg.

– Det er allerede gjort.

Jeg smilte tilbake. Jeg likte hvordan hun ofte slang med leppa.

– Men du?

Nå hørtes hun mer bekymret ut.

– Jeg hadde ikke akseptert dette hvis jeg ikke visste at du fikser det. Vi trenger jo ikke de pengene nå. Jeg tjener bra, så du trenger ikke å gjøre det mer.

– Jeg vet det, baby, men jeg har sagt ja til jobben, og pengene er ventet der nede. Pengene må frem, akkurat som posten.

Kysset hun ga meg før hun spratt opp av senga og hastet inn på stua for å finne frem bagen min, fikk meg nesten til å avblåse hele greia.

– Dette blir min siste tur, hvisket jeg.

Jeg sa at jeg elsket henne, fulgte opp med et ømt kyss og marsjerte ut av døra. Følte meg nesten som en soldat fra Fremmedlegionen som var på vei til mitt livs viktigste kamp. Hun sto i kjøkkenvinduet da jeg gikk ned til den ventende taxien, som var bestilt på en helt annen adresse. Hun smilte som alltid, men det var noe annet i blikket hennes, og det var frykt. Jeg så hvor

bekymret hun var, og det fikk ikke klumpen i halsen til å bli noe mindre. Denne gangen var det annerledes: Jeg var alene på den lange og hittil ukjente veien til Amster og måtte sørge for at alt gikk glatt. Da jeg satte meg inn i bilen, lovet jeg i det stille å gi meg med transportene nedover kontinentet. Det var faktisk nok av andre ting å finne på, men så var det tanken å ha en vanlig jobb da. Noe som ikke akkurat fristet.

Gianni var tilbake i leiligheten i Vibes gate, det var formiddag. Bilturen tilbake til Oslo hadde vært helt forjævlig, han hadde stoppet opp fire eller fem ganger og spydd ut av bildøra. Han så ansiktet til Tommy foran seg når han lukket øynene, kroppen som ristet i spasmer. Hørte nesten det halvkvalte skriket som hadde kommet fra strupen hans idet de kastet ham i vannet. Hadde han dårlig samvittighet? Nei, det hadde han ingen grunn til. Hadde han ikke gjort alt for å redde kameraten? Jo, han mente det, men nå var det viktigere ting å tenke på.

Han ringte Alex flere ganger uten å få svar og hadde nesten gitt opp da det kom en SMS som forklarte at de kunne møtes neste dag. Det var egentlig for seint. Han hadde ikke tid til utsettelse. Presset og ventingen var forferdelig. Kunne han få Alex til å bli med på opplegget? Det ville vært det beste. Alex, en jevn gammel fyr som var godt respektert, en som hadde kontakter. Gianni følte seg plutselig ikke så redd lenger. Han gikk på kjøkkenet og drakk litt vann. Tommys ansikt stirret plutselig på ham fra vinduet, og han hørte glasset knuse i vasken. Han ble sittende på gulvet med skjelvende lår som klasket mot det kalde gulvet. Tommy var jo død. Han måtte være i sjokk, var det ikke posttraumatisk eller noe man kalte en slik tilstand? Gianni fikk omsider reist seg opp på beina, trippet nervøst rundt i leiligheten. Gutta i miljøet hadde fått nyheten om at han var blakk og skyldte penger, mye penger. De hadde slått hånda av ham, behandlet ham som søppel. For noen drittsekker. De som drakk champagnen hans på Buddha Bar i Vika og skrøt av hvor gode

venner de var, om hvor mye penger de tjente sammen. Hvor var de når han trengte dem? Nå bare lo de av ham. Han visste ikke hva han skulle gjøre. Igor skulle ha pengene sine, og det var ikke lenge til det store partiet kom. Han så seg i speilet. Faen, så bleik han var. Det var altfor lenge siden han hadde tatt sol. Utseendet var ekstremt viktig, det var derfor folk kalte ham Gianni, som i Versace. Var folk bleike, betydde det at de var blakke. Han så bleik ut, og det stemte så altfor godt. Blakk og UV-fattig var de verst tenkelige skjellsordene som fantes.

Hadde bare ikke den jævelen Tommy føkka opp hele systemet. Gianni satt igjen med ingenting, han som hadde hatt så store planer. Han hadde satset på å utvikle et entreprenørfirma med svarte penger, noe som funket helt greit frem til Tommy ble drept. Han kunne ikke investere når han ikke hadde noe. Alt raste sammen. En mulighet han hadde tenkt på, var å ta kontakt med den andre gjengen i Stockholm, altså Henries folk. Det var to rivaliserende gjenger som knivet om territorier i Stockholm. Den ene var ikke bedre enn den andre: Grov vold var det eneste de forhandlet med. Han hadde jobbet med de andre inntil Igor ga ham et bedre tilbud. Mannen som nå hadde snudd seg mot ham.

Skulle han ta kontakt med Henrie igjen? Be om et stort parti med et eller annet han kunne jobbe med bortsett fra hasj? Det var et farlig spill. Et dobbeltspill ville være enda farligere. Kanskje han skulle kjøre til Stockholm og ta en prat med Henrie? Kanskje Igors nemesiss til og med kunne hjelpe ham med å finne noen i Oslo med et nettverk som kunne hjelpe til med det store partiet? En han kunne skyve ansvaret over på, litt sånn som med Tommy? Han følte seg lettet. Hvis han fikk dette til, kunne han få en partner til å distribuere det store partiet med hasj, og bruke hva enn Henrie ville krite bort, til å fortsette livsstilen han var vant med.

Eneste ulempen med opplegget var at han da måtte ha inn en pengestrøm som han kunne bruke til å betale to bandedere. Ingen av dem måtte vite at han handlet med den andre. Han ville nødig ende opp som Tommy, så det var bare å gamble. Han håpet at ingen ville finne liket i havnebassenget

på en stund, det kunne komplisere ting. Heldigvis var det ingen som visste at han og Tommy hadde vært sammen i Stockholm. Han bestemte seg for å forsøke å leve et mest mulig normalt liv, i alle fall inntil han hadde fått snakket med Henrie.

Oslo viste seg virkelig fra sin beste side da vi tok av mot Furuset. Det var strålende morgensol på Ringveien. Trafikken hadde ennå ikke begynt, og drosjen gled fint frem uten hindringer. Etter å ha tatt på hodetelefonene trykket jeg på play-knappen. Jeg brukte fortsatt Walkman, likte ikke CD-er så godt. Bestefar hadde lært meg at kassetter kunne vare i 40 år eller lenger.

– Hvor lenge holder egentlig en CD? spurte mannen med pekefingeren meg en gang.

– Helt til du mister den i bakken og den får en ripe. De er oppskrytt til tusen. Ikke kast bort pengene dine på det, Lasse.

«Lasse» var kjælenavnet jeg hadde fått av ham som liten, uten at jeg helt visste hvorfor.

Hver eneste lørdag fikk jeg penger til et nytt album eller en tolvtommer. Søndagene satt vi som sagt sammen i stua og tok opp de beste låtene på kassetter. Disse mixtapene var fortsatt så innarbeidet at de var vanskelige å kvitte seg med.

«Do You Really Want My Love» av Junior startet opp. Låta var helt rå, jeg hørte nesten bare på 80-tallsmusikk. Den skiva var kjøpt inn på midten av det famøse tiåret i favorittsjappa Hot News nederst i Bogstadveien. Kompisene som drev butikken, syntes nok det var underholdende med en tiåring som trengte hjelp til å uttale navnet på gruppene og albumene jeg hadde lest om i forskjellige musikkblader. Jeg husket spesielt en gang hvor den store utfordringen var å klare å si navnet på gruppa New Edition. «New» gikk greit, men når det kom til «Edition», var det umulig å få uttalt ordet riktig. Etter flere forsøk tok den ene av dem frem albumet med et bilde av gruppa og smilte.

– Erre denna du leiter etter, eller? Du skulle bare sagt dem unge gutta som spiller «bærumsfunk», da veit du!

Et minutt senere var skiva mi, og jeg visste for alltid hvordan «edition» skulle uttales. Butikken var stor på import, særlig fra Statene. Det var funk og soul det gikk i, og nesten hver gang jeg var innom sjappa, diskuterte gutta bak disken hva som var «bærumsfunk» og ikke. Jeg skjønnte med tiden at litt softere og kommersielle band som Kool & The Gang og New Edition lett gikk under den noe kresne betegnelsen, mens René & Angela og Parliament skled rett igjennom uten diskusjon. Lettere influert begynte jeg å interessere meg for det begrensede importopplaget. Det var garantert ikke ment å bli allemannseie på vestkanten. Noen ganger lurte jeg til og med på om folka i Bærum var annerledes, ettersom diskusjonen rundt emnet hadde en tendens til å ta av i den lille sjappa.

Fremme på Furuset hadde meningen vært å plukke opp pengene kjapt. En kåt kjerring åpnet døra og slapp meg inn i stua til en tulling i silkepysjamas. Klokka var 04.25. Tiden begynte å bli knapp. I alle fall for en som ikke digga å komme for seint til noe – ikke når det gjaldt en togavgang i forbindelse med en jobb som denne.

– Det er litt mer enn 100 000 kroner.

Det var noe med den fyren i slåbrok som jeg ikke likte. Seriøst, liksom.

– Hvor mye mer?

– 130 laken.

– Det er greit. 130 000, da.

– Ja, 230 000 ekstra, altså.

Hva faen? 230 000 kroner i tillegg til de 100 jeg hadde på meg.

– Ikke faen, det skjer ikke.

Tullingen ble bleik i trynet.

– Det må du jo.

Jeg gikk bort og stilte meg rett overfor idioten.

– Jeg fikk beskjed om 100 til, det er det jeg tar med meg.

– Men ...

– Ikke noe, men. Hold kjeft og la meg telle.

Jeg fikk pengebunken, telte opp spenna og stakk dem i innenfor linninen i livet på den løse D&G-jeansen. Jeg så meg i speilet i gangen og smilte: Ingen hadde kjangs til å se at det var så mye som en tusenlapp der. Midjemålet var som en ballerinas i forhold til resten av kroppen. Tullingen kom tilbake med en mobil i hånda, han hadde ringt sjefen.

– Skal jeg ha med meg 230 ekstra? Har det klikka for deg, mann? Tenk om jeg blir stoppa.

– Det blir du ikke, det blir du aldri.

Alex var helt rolig. Klokkas var 04.45.

– Jeg skal ha 17 prosent.

Stillhet i den andre enden.

– Deal.

Faen, jeg skulle ha sagt 20 prosent, tenkte jeg etter å ha lagt på. Jeg telte opp resten av pengene, brettet dem og la dem på samme sted som de andre. Mesteparten var heldigvis tusenlapper, bare noen få femhundrelapper.

– Dette er faen meg den siste turen jeg gjør. Bestill en taxi til meg.

Da drosjen kom, hadde jeg telt over spenna to ganger: Nå hadde jeg 330 000 kroner i en stor konvolutt trygt forvart innenfor beltespenna. Det var fortsatt ingen tegn til at jeg bar noe under den løse T-skjorta.

Klokkas var nå 05.40. Jeg forlot leiligheten uten å si noe til tullingen i morgenkåpe og var på Sentralstasjonen en god time før avgang. Fortsatt god tid til en kopp kaffe og en røyk i fred og ro. I bagen lå det en skopose i tøy som jeg skulle flytte pengene over i når jeg kom inn på et toalett. En konvolutt ville raskt bli svett og ødelagt. Litt kjedelig hvis det begynte å dale ned tusenlapper her og der, folk kunne komme til å tro at jeg hadde på meg gullbukser.

Jeg kjente på en nervøs følelse, men forholdt meg rolig. Det funka ikke å vise tegn til noe som tydet på annet enn full kontroll. Andre signaler hørte ikke hjemme i det miljøet jeg befant meg i.